

ENTER

ENTER

ทดลองฟรี

ENTER

DARK KILLER

โลก ฆาตกร มือใหม่

殺手
世界

ทดลองฟรี

4

孤泣 Gu Qi เขียน
scimmietta แปล

ENTER
ทดลองอ่าน

ENTER
Dark Miller
殺手世界
4

孤泣 古 匹亞
scimmietta ปุ๊อ

ENTER
ทดลองอ่าน

656544 4
45G1

MAX. WT. 32,500 KGS
71,650 LBS
TARE WT. 3,890 KGS
8,580 LBS
PAYLOAD 28,610 KGS
63,070 LBS
CU. CAP. 76.7 CU.M.
2,693 CUFT.

DARK KILLER

殺手世界

โลกนักฆ่า 04 : Dark Killer

孤泣 Gu Qi เขียน scimmietta แปล

《殺手世界 04 Dark Killer》孤泣 (Gu Qi) 著

Copyright © Feel Co., Ltd. (青馬文化事業出版有限公司)

Thai translation copyright © 2019 Jamsai Publishing Co., Ltd.

Thai edition arranged through Pelican Media Agency Ltd., Taiwan

All rights reserved

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-616-06-2421-8

ภาพประกอบปก Travel mania / Shutterstock.com

จัดพิมพ์โดย

ENTER

สำนักพิมพ์เอ็นเทอร์บุ๊กส์

285/33 ถนนเจริญสุขนิทวงศ์ แขวงบางขุนศรี

เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700

โทรศัพท์ 0-2840-4800 โทรสาร 0-2840-4801

อีเมล editor@enter-books.com

เว็บไซต์ www.enter-books.com

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย

บริษัท อมรินทร์ บুক เซ็นเตอร์ จำกัด

108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกรวย-จตุรนต์

ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกรวย จ.นนทบุรี 11130

โทรศัพท์ 0-2423-9999 โทรสาร 0-2449-9561-3

เว็บไซต์ www.naiin.com

ราคา 179 บาท

พบบน

กระดาษหนอมสายตา

หัวใจสายตาคูณ

www.greenread.com

คำนำ

ฮ่องกงมีประชากรอยู่ที่ราวๆ เจ็ดล้านคน ในทุกสองหมื่นหกพันสองร้อยสิบเจ็ดคนจะมีหนึ่งคนที่เป็นนักฆ่า ฮ่องกงจึงมีนักฆ่าทั้งหมดสองร้อยหกสิบเจ็ดคน ถ้าอย่างนั้นประเทศจีนที่มีประชากรหนึ่งพันสามร้อยล้านคนละ ถ้าใช้อัตราส่วนเดียวกันมาคำนวณ เท่ากับว่าที่จีนจะมีนักฆ่าอยู่เกือบห้าหมื่นคน!...ดีเหลือเกินที่เรื่องนี้เป็นเพียงนวนิยาย

เมื่อพูดถึงนวนิยายก็นึกถึงตัวละครที่ชื่อ 'เป่ยกู' ดูไปแล้วเหมือนนี่ทำจะเป็นตัวยี่ในทุกล่ม ก็เขาเคลมตัวเองว่าเป็นคนเขียนเรื่อง 'โลกนักฆ่า' ขึ้นมานั้นะ ทั้งเพื่อน ๆ นักฆ่าของเขา ยังคงกลายมาเป็นตัวเด่นในทุกล่มเสียด้วย ซึ่งในเล่มนี้นอกจากเป่ยกูจะออกมาโลดแล่นเหมือนเดิมแล้ว ยังพาเพื่อนใหม่จากมาเก๊า มาเป็นตัวเอกร่วมอีกคน

สำหรับภารกิจในเล่ม 04 Dark Killer คือสงครามนักฆ่าสองดินแดน (อีกครั้ง) คราวนี้เป็นระหว่างฮ่องกงกับจีนแผ่นดินใหญ่ หลักร้อยปะทะหลักหมื่นมองเผินๆ ฮ่องกงจะเอาอะไรมาสู้ แต่อย่าลืมว่าในโลกนักฆ่า... การทรยศหักหลังเป็นเรื่องปกติ ก็ต้องมาดูกันว่าคราวนี้ผู้เขียนจะสร้างสรรค์พล็อตที่ซับซ้อนซ่อนกลออกมาอีท่าไหน

สำนักพิมพ์เอ็นเธอร์ปรีคส์

ประวัตินักเขียน

孤泣 Gu Qi หรือกุฉี แปลตามตัวอักษรหมายถึงร้องไห้ลำพัง

ชอบจินตนาการและชอบขีดเขียน

สนุกกับการออกหักแต่ก็ไม่อยากสูญเสีย

กลัวความโดดเดี่ยวแต่ก็ชอบอยู่คนเดียว

เรื่องความรัก เข้าใจอยู่ว่าหากไม่รู้จักรักตัดใจก็จะทำให้ใจไม่เป็นสุข

กระวนกระวาย จึงกำลังพยายามศึกษาวิธีการอยู่

เรื่องการใช้ชีวิต เข้าใจดีว่าการทำสงครามเพื่อสร้างสันติภาพนั้น
ไม่ถูกต้อง แต่ก็เปลี่ยนแปลงอะไรไม่ได้ยุติ จึงจะใช้ตัวอักษรและ
ถ้อยความแทรกซึมเข้าไปในโลกของพวกเขาและพวกเรา ใช้เวลาทั้งชีวิตนี้
สร้างโลกอีกใบหนึ่งขึ้นมา

ยินดีต้อนรับสู่โลกของกุฉี

FB Page : lwoavie1

Official Website : www.lwoavie.com

จากใจนักแปล

- อัปเดตการเป็นลูกพ่อกุ๊นฯ ของคนแปล -

เกรดออกหมดแล้วค่ะ มีครบทุกเกรดเลย ฮ่าๆ ฮะๆ ฮึๆ ฮือออ
เออเนี่ย สำหรับคนที่ไม่เคยเรียนรามฯ จะบอกว่ารามฯ มีจุดเด่นซึ่งที่อื่น
ไม่มีอยู่อย่างนึง คือ...

...สอบตกก็ซ่อมด้วยย!!!! สอบผ่านเมื่อไหร่ในใบเกรดไม่บอกด้วยว่า
เคยตก ประวัติของท่านจะยังคงบริสุทธิ์ผุดผ่อง...ช่างเป็นมหา'ลัยที่ใจกว้าง
ดูจ้แม่ น้ำคังคา ยมูนา มหิ อจิรวดี และสรภู (สรภู แปลว่าตุ๊กแกได้ด้วย
ถ้าตุ๊กแกเป็นสัตว์น้ำ scimฯ คงนึกว่านี่เป็นแม่น้ำที่มีตุ๊กแกแหวกว่ายไปมา
เป็นหมู่คณะประหนึ่งฝูงปลาสาบหางเหลืองในอ่าวไทย)

ลูกพ่อกุ๊นฯ รุ่นพี่แนะนำว่าไม่ว่าท่านจะลงทะเบียนเรียนไปกี่วิชา
จงไปสอบแค่ครั้งเดียว อีกครั้งเก็บไว้ซ่อม จะได้เฉลี่ยเวลาอ่านหนังสือเป็น
ภาคละสองรอบ เกรดแต่ละวิชาจะได้สวยๆ หน่อย

'ได้ยินครั้งแรกนี่อดิตนักเรียนดีเดันร้อง 'ฮ้า!!! อย่างงี้ก็ได้เหรอ'

ตามเหตุผลก็เป็นกลยุทธ์ที่ดี แต่การโดดสอบไม่ใช่เรื่องง่าย เมื่อนำไปปฏิบัติจริง ท่านอาจนอนไม่หลับในยามค่ำคืน เนื่องจากสภาวะจิตใจไม่แข็งแรงพอ!

scimmietta

สำนักพิมพ์เอ็นเธอร์บุ๊กส์ ขอร่วมเป็นส่วนหนึ่ง
ของการสร้างวัฒนธรรม 'การอ่าน' ให้เกิดขึ้นในสังคมไทย

ร่วมพูดคุย เสนอแนะ กับนิตยสารเอ็นเธอร์บุ๊กส์ได้ที่

www.enter-books.com หรือ

www.facebook.com/enterbooks

บทนำ

'ห้ามเขียนต่อ ขึ้นเขียนอีกแกตายศพไม่สวยแน่!'

ผมได้รับจดหมายที่มีข้อความประโยคนี้

ตอนแรกผมคิดว่าเป็นการแก่งกันธรรมดา แต่เมื่อกลับมาคิดดูให้ดีอีกที จดหมายฉบับนี้ไม่มีแสตมป์ ที่อยู่ผู้รับเป็นที่อยู่ของผู้ ปณ. เซ้าที่ผมแจ้งนักอ่าน ทว่าจดหมายกลับมาโผล่ในตู้รับจดหมายบ้านผม แบบนี้ก็แปลว่าคนส่งรู้ที่อยู่บ้านผม

มีคนเดียวจดหมายฉบับนี้มาหย่อนใส่ตู้รับจดหมายบ้านผม

คนคนนี้เป็นใครกันนะ ฝีมือคนขององค์กรนักฆ่า? หรือว่า...

ผมถามยามประจำตึกแล้ว เขาบอกว่าไม่เห็นบุคคลน่าสงสัยใดๆ

และก็ไม่เห็นคนที่เอาจดหมายมาหย่อนใส่ตู้รับจดหมายผมด้วย

ถ้าเขาไม่ได้มองผิดก็มีความเป็นไปได้เพียงสองอย่าง

หนึ่ง คนคนนี้...คือบุรุษไปรษณีย์

สอง คนคนนี้...พักอยู่ตึกเดียวกับผม

'นักฆ่าจะดูเหมือนนักฆ่าไม่ได้'

ทุกคนที่อยู่รอบตัวผมอาจเป็นนักฆ่าได้ทั้งนั้น

'หลับตาทั้งสองเธอคำนึงถึงใคร ลืมตาขึ้นข้างกายคือใคร...'

โทรศัพท์ของผมดังขึ้น

"เปย!" เสียงของคนปลายสายฟังดูกระวนกระวายเป็นพิเศษ
เขาที่กำลังเฝ้าอย่างร้อนรนก็คือผู้จัดการของผมเอง นูหลี "ชักไม่สวย
แล้ววะ ตายอีกสองคนแล้ว"

"ใคร"

"นายยังจำสองพี่น้องที่เจอที่โรงงานไฟฟ้าพลังงานนิวเคลียร์
อ่าวต้าย่าได้มั๊ย" เขาถาม

"ไม่ใช่ละมั๊ย"

"ใช่ หลีต้าเซินกับหลีต้าอ้วนนั่นแหละ!"

หลีต้าเซิน นักฆ่าอันดับสิบเจ็ด หลีต้าอ้วน นักฆ่าอันดับยี่สิบสอง
ทั้งคู่เป็นนักฆ่ามือดีที่อยู่ในสามสิบอันดับแรกของตาราง ถูกฆ่าง่าย ๆ
แบบนี้ได้อย่างไร

หรือว่าอีกฝ่ายเป็นนักฆ่าที่แข็งแกร่งยิ่งกว่า?

"พวกเขาตายยังไง" ผมถาม "เหมือนก่อนหน้านี้?"

"โดนกระหน่ำปืนจนตาย นายพูดถูก เหมือนหลายคนก่อนหน้า
ที่เกิดเหตุมีอักษรเลือดอยู่สองบรรทัด" นูหลีเล่าอย่างออกรส "หลังจาก
หลีต้าเซินกับหลีต้าอ้วนตาย ผู้จัดการของพวกเขาได้รับข้อความแจ้งทันที"

"พูดแบบนี้ก็แปลว่า..." ผมใคร่ครวญ "พวกเขารู้ข้อมูลส่วนตัว
ของนักฆ่าในองค์กรเราเป็นอย่างดี"

ผมมองจดหมายฉบับนั้นอีกรอบ

"น่าจะใช่!" นูหลีเอ่ย "เดี๋ยวฉันจะส่งรูปถ่ายรูปนิ่งให้นายดู อีกไม่นาน"

รูปนี้ น่าจะแพะสะพัดในองค์กร"

"อืม มีอะไรค่อยติดต่อกันอีกที่ ฟรุ้งนี่ฉันถึงจะกลับไปทีโกดัง
ซุนหมิง"

"ได้ ไว้เจอกัน"

ครึ่งปีมานี้ นักฆ่าหลายคนขององค์กรถูกเก็บ แถมยังเป็นนักฆ่า
ในหนึ่งร้อยอันดับแรกทั้งนั้นเสียด้วย เวลานี้องค์กรกำลังตกอยู่ใน
ความสับสนอลหม่าน แรกเริ่มผมยังหลงนึกว่าเป็นฝีมือของภาคี
มือสังหารได้วัน ต่อมาได้ยินว่าหลังจากบุคคลระดับสูงของทั้งสองฝ่าย
เจรจากันเสร็จก็พิสูจน์ได้ว่าไม่ใช่ 'เรื่องตึงาม' ที่พวกเขาทำ

ผมเองก็เคยถามฉีเฟิงตี้ที่อยู่ได้วัน แต่เขาก็ไม่เคยรับภารกิจ
ทำนองนี้

ถ้ามันเป็นฝีมือใครกันแน่ละ

เวลานี้ผมก็ได้รับรูปภาพใบหนึ่ง นูหลีเป็นคนส่งมา เป็นภาพ
ข้อความที่เขียนด้วยเลือด...

'คนหนึ่งชะตาสามัญ คนหนึ่งขึ้นพลิกลิขิตฟ้า!'

แม่ง นิยายกำลังภายในหรือไงวะ

โทรศัพท์ดังขึ้นอีกรอบ ผมมองชื่อคนโทรเข้า เป็น 'เพื่อนใหม่'
ของผมเองครับ นักฆ่าผู้เลื่อนอันดับขึ้นแบบเร็วติดจรวด

"หาฉันเหร"

"ใช่ นายได้ข่าวหรือยัง" เขาถาม

"นายหมายถึงหลี่ต้าเชินกับหลี่ต้าอ้าว?"

"อืม จั๊นนายก็คงรู้แล้ว" เขากล่าวต่อ "แต่ยังมีอีกข่าว ก็คือองค์กร

ตัดสินใจจะหาคนไปจัดการ 'ศัตรู' แล้ว"

ผมรู้ประโยคต่อไปของเขาแล้วล่ะครับ

"โอเค ไม่มีปัญหา"

"เยี่ยม ไว้ติดต่อกัน"

เรื่องบางอย่างไม่ต้องพูดให้มากความก็เข้าใจ

เอาล่ะ! ต้องรีบปั้นต้นฉบับให้เสร็จ จากนั้นหันไปห่มให้อาชีพเสริม
ของผม...ภารกิจหนักฆ่า!

ณ อู่ต่อเรือเก่าที่โคโลอานในมาเก๊า

ในบ้านซึ่งก่อขึ้นจากแผ่นสังกะสี

หลังจากวางสายจากเปยคู ผมก็ใช้คอมพิวเตอร์แจ้งผู้จัดการ
ของผม

'เฟิง ทางฝั่งเปยคูไม่มีปัญหาอะไร เขาจะเข้าร่วมภารกิจครั้งนี้'
ผมพิมพ์

'ดีมาก อาทิตยห์หน่านายไปส่งกง พบกับคนขององค์กร'

'ได้ ไม่มีปัญหา'

'Keep in touch'

เฟิงคือผู้จัดการของผม ทว่าน่าสนใจที่สุดตรงที่ผมไม่เคยเจอ
หน้าเขามาก่อนเลย

พ่อแม่ของผมจากโลกนี้ไปตั้งแต่ผมยังเล็ก ยายเก็บขยะเลี้ยงผม
มาจนโต ดังนั้นผมจึงชอบ 'ขยะ' และ 'ของเหลือใช้' มาตั้งแต่ยังเด็ก
ผมไม่รู้รู้สึกนึกคิดว่าพวกมันสกปรก เพราะขยะที่คนอื่นไม่ต้องการ
กลับทำให้ผมดำรงชีวิตมาได้

หลังจากยายจากไปอีกคนผมก็ไม่เหลือญาติที่ไหนอีกแล้วบนโลกนี้

ผมยังคงเลี้ยงชีพด้วยการเก็บขยะต่อไป เติบโตขึ้นท่ามกลางกองขยะ
เรื่อยมา บางทีนี่อาจเป็นหนึ่งในความหวนหาที่ผมมีต่อยายผู้เลี้ยงผมมา
อย่างยากลำบาก

ผมเก็บขยะเลี้ยงชีพ แน่ใจว่าไม่มีทางหาเงินก้อนโตได้ แต่
คนที่ไม่ได้ชื่นชอบในสิ่งใดมากมายนักอย่างผมก็ไม่ต้องการชีวิตหรูหรา
ฟุ้งเฟ้ออยู่แล้ว สำหรับผมพอกินพออยู่ก็พอแล้ว

แม้ว่าหลังจากยายเสียผมจะไม่ได้เรียนหนังสือต่อ แต่ผม
หัดใช้อินเทอร์เน็ตตั้งแต่วัยเด็กแล้ว ความรู้หลายอย่างก็เรียนเอาจาก
อินเทอร์เน็ตนี่แหละครับ

อินเทอร์เน็ตทำให้ผมกลายเป็นคนไม่ชอบพูด ไม่รู้จักสื่อสาร
กับคนอื่น

คนมากมายอาจจะเป็นเจ้าของคอมพิวเตอร์สักเครื่องได้อย่าง
ง่ายดาย แต่ผมไม่ใช่ ตอนเด็กผมต้องเก็บเงินอยู่หลายเดือนกว่าจะ
มีปัญญาซื้อคอมพิวเตอร์เครื่องแรกในชีวิตได้ ดังนั้นผมจึงทะนุถนอม
มันเป็นพิเศษ

ขณะเดียวกันก็เห็นถึงคุณค่าของความรู้ที่สามารถเรียนได้จาก
อินเทอร์เน็ตด้วย

เดิมผมนึกว่าชีวิตผมคงจะอยู่ไปแบบนี้ จนกระทั่งวันหนึ่งที่เพิ่ง
ปรากฏตัว

ผมไม่รู้ที่มาที่ไปของเขา แต่จำได้ว่าคำพูดประโยคแรกของเขา
ที่พูดกับผมผ่านโทรศัพท์ก็คือ...

'อยากเป็นนักฆ่ามั๊ย'

ตอนนั้นผมยังนึกว่าเขากำลังล้อเล่น ทว่าต่อมามผมก็ได้รับภารกิจ
ชิ้นแรก แล้วผมก็ได้รู้ว่าเขาไม่ได้ล้อเล่น

ผลคือผมได้ข้ามมนุษย์คนแรกในชีวิต เขาเป็นพ่อค้าที่หลอกให้คนซื้อพระเครื่องไทย ผมยังจำได้ถึงความหวาดหวั่นลอนลานในจังหวะที่ปาดคอหอยเขาในมีดเดียว

ยังมี 'ความรู้สึกมีตัวตน' นั้นด้วย

ไม่ใช่กำลังดูหนัง แต่ลงมือฆ่าคนด้วยตัวเอง

จากนั้นผมก็เริ่มภารกิจฆ่าคนต่อไป ฆ่าไปเรื่อยๆ...เรื่อยๆ

จริงสิครับ ลืมบอกฉายานักฆ่าของผมไป

ผมคือนักฆ่าอันดับหกคนปัจจุบัน... 'สีอหรง (เก็บกวาด)'

'คลังข้อมูลโลกนักฆ่า'

ชื่อ-สกุล : ไม่แน่ชัด

ฉายา : เปยคู

อันดับปัจจุบัน : 7

อาชีพเดิม : นักเขียนนิยาย

ส่วนสูง : 180 เซนติเมตร

ข้อมูลโดยสังเขป : ไม่มีทักษะพิเศษ ชอบใช้สมองฆ่าคน

จะทำความเข้าใจเบื้องหลังและเรื่องราวของผู้ว่าจ้างก่อน

จึงจะตัดสินใจว่ารับ 'งาน' หรือไม่ ไม่ฆ่าผู้หญิงคือหลักการ

ของเขา อาวุธประจำตัวคือปืนพกเอ็มไนน์ทีนอีเลฟเว่นที่มี

อักษร 'Gold Cup National Match' สลักไว้

*'ขยะที่คนส่วนใหญ่ไม่ต้องการ
กลับเป็น...ชีวิตของคนกลุ่มเล็กๆ'*

บทที่ 1

หน่วยลับ

Dark

(1)

ณ ถนนหย่งสวี่วาน เกาะหล่ามจ๋า

กลางดึก ในคฤหาสน์แห่งหนึ่ง

"พวกนายเป็นใคร" ลุงผมขาวคนหนึ่งถาม "รู้ได้ยังไงว่าฉันอยู่ที่นี้"

"ฮ่าๆ เพราะว่ามีคนหักหลังแกไปแล้ว" ชายสวมหมวกไหมพรมสีดำ
คนหนึ่งเอ่ยด้วยรอยยิ้ม "พวกเราคือคนที่มาฆ่าแก"

"ฆ่าฉัน? ฮ่าๆ! ฉันเกษียณแล้ว ไม่ใช่คนขององค์กรอีกแล้ว
จะฆ่าฉันทำไม" ลุงผมขาวหัวเราะลั่น

"เพราะว่า...แก...คืออดีตนักฆ่า...เบอร์หนึ่ง"

ชายอีกคนที่พูดจาตะกุกตะกักสวมหมวกขนสัตว์แบบไซเวียด
ที่มีลายหัวกะโหลก หน้าตาไร้อารมณ์ มองลุงผมขาวอย่างเย็นชา

"เซียวจางเหรินเซิง แกอยากจะ..." ชายคนแรกเอ่ยด้วยสีหน้า
ยิ้มแยม "ตายทำไหน"

"อะไรกัน คนหนุ่มสองคนจะรุมรังแกคนแก่หรือ" เซียวจางเหรินเซิง
ถาม "ฉันก็อายุปุ่นนี้แล้ว ปล่อยๆ ฉันไปเถอะ"

เขาพูดพลางถอยหลัง เวลาเดียวกันนั้นมิดสันเล่มหนึ่งก็ขีด
ออกจากฝ่ามือ

ชายหน้าไร้อารมณ์ชักดาบปลายตัดเล่มหนึ่งออกมาฟันมิดสันทิ้ง
อย่างรวดเร็ว

"ดาบจิ้งพั่ว?" เซียวจางเหรินเซิงเบิกตากว้าง "เผ่าจิ้งพั่วใน
อวิ้นหนาน?"

ชายหน้าตายิ้มแยมก็ชักดาบจากฝักซึ่งสลักลวดลายรูปสัตว์ต่างๆ
ออกมาชี้ไปยังเซียวจางเหรินเซิง

"แกเป็นผู้เชี่ยวชาญด้านการดูดาบหรือไง จ้ามองออกหรือเปล่าว่าดาบเล่มนี้ของฉันคือดาบทิเบต" เขาว่า

"แม่เจ้าว๊าย! ฮ่าๆ เล่มนี้ของนายเป็นของเก่านะเนี่ย อย่าเอามาฆ่าคนเลย เอาไปขายได้เงินเยอะกว่าอีก" เขียวจางเหรินเซิงถอยหลังต่อไป

"จะซัดมีดบินอีกแล้วหรือ"

"ถ้าให้นายเอาได้..." จู่ๆ เขียวจางเหรินเซิงก็จริงจังขึ้นมา "ฉันก็ไม่ใช่ 'อดีต' เบอร์หนึ่งที่นายว่านะสิ"

ทันใดนั้นไฟทั้งหมดในห้องก็ดับลง ทุกอย่างกลายเป็นความมืดมิด

"มาเถอะ มาทำศึกในความมืดกับฉันสักตั้ง!"

'ปังๆ!'

เมื่อสิ้นเสียงเขียวจางเหรินเซิง เสียงปืนก็ดังขึ้นทันทีสองนัด

ตาลุงที่ดูไม่เหมือนนักฆ่าจนคิดเดียวคนนี่ที่แท้แล้วอาจจะรับมือได้ยากยิ่ง!

ณ บาร์แห่งหนึ่งในจิมซาจุ่ย

ชายหญิงคู่หนึ่งเดินออกจากบาร์ในสภาพมึนเมา

"คืนนี้มาบ้านผมเถอะ" ชายไว้ผมทรงไฟซ์ฮอว์กที่เวอร์เกินเหตุ หน้อยๆ เอ่ย

"คนบ้า!" หญิงสาวเส้นผมตรงสีน้ำตาลสุดเข็วชีเอ่ยเสียงจอละเอ "คุณขับรถมาหรือเปล่าคะ"

"แหงล่ะ แต่เพิ่งกินเหล้าไป ขับไม่ได้ หึๆ" เขาโอบเอวอ่อนแอ้นของเธอ

"ฉันไม่ได้จะให้คุณขับรถซะหน่อย" เธอกระซิบบ้างหูเขาว่า

"ฉันอยากจะ...ทำกับคุณบนรถ! ตื่นเต้นดี!"

เขายังเล็กน้อย ไม่ถึงครึ่งวินาทีรอยยิ้มเห็นแกมก็ประดับอยู่ที่มุมปาก

"ฮ่าๆ ไอเดียดีๆ"

พวกเขามายังลานจอดรถกลางแจ้ง ขึ้นไปนั่งบนรถบีเอ็มดับเบิลยูคันหนึ่งอย่างรวดเร็ว

"มา!"

ชายคนนั้นอดรนทนไม่ไหว ล้มลงไปโถมเสียบนลำคอของหญิงสาวเรียบร้อยแล้ว ต่อมาก็เลิกกระโปรงสั้นสีชมพูของเธอขึ้นอย่างว่องไว ก่อนจะล้วงมือเข้าไปใน...พื้นที่ส่วนตัวของเธอ

"อ้อ..." หญิงสาวส่งเสียงครวญคราง "ริกก็...อย่า...อย่าค่ะ..."

"ฮี่ๆ ผมล่ะชอบแบบทำชัดขึ้นแต่ที่จริงอินอ่อนที่สุด" เขากอดหญิงสาวไว้

'พีบ!

พลันเขาก็รู้สึกวาลำคอด้านหลังแฉะๆ แถมยังเจ็บนิดๆ ด้วย เขาเอามือลูบแล้วเอามาดู...เป็นเลือด!

เวลานี้เองหญิงสาวก็ถีบเขาออกแล้วลงจากรถ

"แม่่ง! ทำอะไรของเธอ!" เขาตะโกนลั่น

"ยังต้องถาม?" หญิงสาวเช็ดเลือดที่กระเซ็นใส่หน้าเธอออก "อ้อ เลือดแกเหม็นชะมัด!"

"หยุด! อย่าไปนะ!" ชายผมทรงไฟท์ฮอว์กใช้มือกดแผลหลังลำคอไว้

"ยังไม่ไปไหนหรอกเจ้าค่ะ" เธอเอ่ยด้วยรอยยิ้มนำเอ็นดู เผยให้เห็นฟันเขี้ยวที่คล้ายเขี้ยวแวมไพร์สองซี่ "นักฆ่าอันดับเก้าสิบเจ็ด ฉายา 'ลิวโถว (หกเศียร)' อย่างคุณ ความระวังตัวสักนิดก็ไม่มี จัดการ

ง่ายเกินไปแล้ว"

เขาตะลึง "เธอ...รู้ได้ยังไง"

"รู้สิคำ ก็ฉันมาฆ่าคุณนี่นา"

ลิวโถวลงจากรถ ก้าวเข้าหาเธอ

"หึๆ เธอมาฆ่าฉันนั่นหรือ ดูถูกฉันเกินไปหน่อยแล้วมั้ง แค่อามีดโกนกรีดหลังคอฉันก็ฆ่าฉันได้หรือ นั่งแพศยาโง่เง่า!"

"หา? ก็ต้องไม่ได้อยู่แล้วละคะ" เธอไม่สนใจเขาที่กำลังก้าวเข้ามาใกล้แม้แต่น้อย แต่กลับหยิบโทรศัพท์มือถือสีชมพูเครื่องหนึ่งออกจากกระเป๋าถือ "แต่ถ้าถ้าเป็นแอลกอฮอล์บวกกับยาพิษบนมีดโกนล่ะก็ได้"

ชายผมทรงโพซฮอว์กยังเดินมาไม่ทันถึงตัวเธอ ปากก็พ่นเลือดสดๆ ออกมาแล้ว เขาล้มลงกับพื้น ชักกระตุกไม่หยุด

โทรศัพท์ต่อติด

"ประธานหู เรียบร้อยแล้วค่ะ" เธอไม่เหลือบมองชายบนพื้นแม้แต่วาบเดียว "ทำไมถึงให้ฉันมาฆ่าตัวประกอบพรรคนี้ล่ะคะ ง่ายเกินไปแล้วนะคะ"

"เสียวลู เรื่องอื่นมีคน 'จัดการ' ให้แล้ว คินนี่ถือชะว่าพักหน่อยก็แล้วกัน" เสียงทุ้มหนักของชายคนหนึ่งเอ่ย "งานเก็บกวาดต่อจากนี้ รปภ. ของลานจอดรถจะจัดการเอง"

"ได้ค่ะ ฉันฉันไปก่อนนะคะ ไว้พบกันค่ะ"

ในที่สุดเธอก็มองชายคนนั้นแวบหนึ่ง เขา...ตายสนิท แน่
ไปแล้ว

เสียวลูเดินไปอยู่ตรงหน้าเขา ใช้สันรองเท้าสันสูงกระที่บลงไป
ในแผลบนหลังลำคอของลิวโถว สิ่งที่เธอก็คือการบอกเขาว่า
'แกจะจอกไปหน่อยแล้ว!'

เป็นการลงโทษคนที่โดนพิษตายไปแล้ว
"เหอะ โลกนี้ไม่มีแมวที่ไม่กินปลาหรอกยะ" เอลอบบี้

'คลังข้อมูลโลกนักฆ่า'

หน่วยงาน : องค์การนักฆ่า

ชื่อ-สกุล : เจิ้งเหรินเซิง

ฉายา : เขี้ยวจางเหรินเซิง

อันดับปัจจุบัน : N/A (เกษียณแล้ว)

อาชีพเดิม : ไม่มีอาชีพ

ส่วนสูง : 182 เซนติเมตร

ข้อมูลโดยสังเขป : หน้าตาธรรมดาไม่โดดเด่น ผมขาวเต็มหัว
ละม้ายคล้ายคุณลุงที่เดินมากรุกอยู่ตามสวนสาธารณะ
ทว่ากลับเคยเป็นอันดับหนึ่งในตารางจัดอันดับนักฆ่า บรรลุถึง
ขั้นสุดยอดของหลักที่ว่า 'นักฆ่าจะดูเหมือนนักฆ่าไม่ได้!'
ปัจจุบันเกษียณแล้ว

'คลังข้อมูลโลกนักฆ่า'

หน่วยงาน : องค์การนักฆ่า

ชื่อ-สกุล : ลูหย่งหมิง

ฉายา : ลีวโถว (หกเศียร)

อันดับปัจจุบัน : 97

อาชีพเดิม : ไม่มีอาชีพ

ส่วนสูง : 175 เซนติเมตร

ข้อมูลโดยสังเขป : ทำมมทรงโพธิ์สอว์กที่เวอร์เกินเหตุหน้อยๆ ไม่มีทักษะพิเศษอะไร รับเฉพาะภารกิจฆ่าคนที่งายๆ เท่านั้น เข้าสู่หนึ่งร้อยอันดับแรกของตารางจัดอันดับนักฆ่าได้เพราะ รับงานเยอะ ตายที่ลานจอดรถแห่งหนึ่งในย่านจิมซาจุ่ย

'คนบางจำพวก คุณไม่มีวันรู้ได้เลยว่าเขากำลังคิดอะไรอยู่'

(2)

ณ ชั้นสิบสอง อาร์ไกล์เซ็นเตอร์

คลินิกทันตกรรม

"คุณมีฟันผุสองซี่นะครับ ผมถอนให้ก็แล้วกัน แต่ซี่ก็จะไม่ปวด แล้วล่ะครับ" ซุนเทียนเจิงเก็บกระจกส่องฟันและที่ดูดหินปูนออกจากช่องปากเด็กหนุ่ม

"คุณหมอครับ ถอนฟันเจ็บมั๊ยครับ" เด็กหนุ่มหัวเกรียนถาม
"ผมกลัวเจ็บมากเลยหมอ"

"ผมจะฉีดยาชาให้ ตอนฉีดยาก็จะเจ็บนิดหน่อย แต่ตอนถอน

"ไม่เจ็บครับ"

"งั้นก็ดีครับ!"

ขณะที่ซุนเทียนเซิงเตรียมเข็มฉีดยาชา

"คุณหมอ ไม่ทราบคุณเคยถูกฉีดยาชาบ้างมั๊ยครับ"

"หึ... ไม่อยู่..."

ซุนเทียนเซิงยังพูดไม่ทันจบก็เจ็บแปลบที่หลัง

"ผมหมายถึง..." เด็กหนุ่มบักเข็มฉีดยาชาหลอดหนึ่งเข้าที่หลังเขา

"คุณเคยโดนบักยาชาตอนไม่ทันระวังตัวหรือเปล่าครับ"

"นาย..." ซุนเทียนเซิงใจรู้ว่าแย่แล้ว หมุนตัวกลับไปเหวี่ยงหมัดใส่เขา

เสียดายที่อีกฝ่ายเอามือรับไว้ได้!

"ฮ่า! คุณเร็วไม่หยอกเลยนี่ครับ!"

เอ่ยจบเด็กหนุ่มก็วูบไปอยู่ด้านหลังซุนเทียนเซิงแล้วกระโดดขึ้นขึ้นหลัง ต่อมาเขาก็หีบเทปกาวออกมาพันลำคอของซุนเทียนเซิง

"อ้อก... อ้อก..." ซุนเทียนเซิงออกแรงดิ้นรน

เด็กหนุ่มลงแรงหนักกว่าเก่า ขาทั้งสองรัดลำตัวซุนเทียนเซิงไว้รัดแน่นชนิดที่ว่าไม่รัดให้ตายไม่เลิกรา!

ซุนเทียนเซิงใช้ข้อศอกโจมตีช่วงเอวของเขา แต่เขาราวกับไม่รู้สึกรู้สา

"ฮึๆ เปลา่ประโยชน์ ฉันทันทีไม่กลัวเจ็บหรอกเว้ย!" เด็กหนุ่มตะโกน "ไปตายซะ!"

ซุนเทียนเซิงใกล้จะขาดอากาศตายอยู่แล้ว ตอนนี้สิ่งเดียวที่เขาทำได้คือยื่นมือออกไป เป้าหมายคือเข็มฉีดยาชาที่ตกพื้นเมื่อครู่

ในที่สุดเขาก็ใช้แรงทั้งหมดที่มีคว้าเข็มฉีดยาไว้ได้ จากนั้นก็ใส่

หัวเด็กหนุ่ม

"อ้าก!"

เข็มฉีดยาซาแทงเข้าที่แก้มของอีกฝ่าย ชุนเทียนเชิงอาศัยจังหวะเพียงครึ่งวินาทีที่เด็กหนุ่มผ่อนแรงลง กระแทกหลังศีรษะใส่เขาทันที!

"แม่ง!"

เด็กหนุ่มโดนกระแทกจนหงายหลัง ปล่อยมือออกในที่สุด ชุนเทียนเชิงหมุนตัวสลัดหลุดจากเทปกาวที่พันลำคอเอาไว้

"แค่ก...แค่ก..." ชุนเทียนเชิงตั้งสติได้ก็ถามว่า "นาย...เป็นใคร"

"คนที่มาฆ่านายไงเล่า!"

ตอนนี้เองพยาบาลที่อยู่นอกห้องตรวจได้ยินเสียงก็เดินเข้ามา

"กะ...เกิดอะไรขึ้นหรวอคะ" เธอทำตัวไม่ถูก

"จับเขาไว้!" ชุนเทียนเชิงเอ่ยเสียงแหบพร่า

เสียดาบที่เขอตกใจจนตั้งตัวไม่ทัน เด็กหนุ่มลุกขึ้นมา ชักมีดพุ่งเข้าเล่นงานเธอ

ช่วงเส้นยาแดงผ่าแปดนี้เองชุนเทียนเชิงก็พุ่งเข้ามาขวางหน้าพยาบาล มีดสั้นเสียบเข้าท้องของเขา

เด็กหนุ่มชักมีดสั้นอีกเล่มออกจากแขนเสื้ออีกข้าง

มีดเดียวปาดเข้าที่ลำคอชุนเทียนเชิง

"กร๊ืด!" พยาบาลกรีดร้องด้วยความหวาดกลัว

เลือดสดๆ พุ่งออกมาอย่างบ้าคลั่ง สาดลงบนเสื้อกาวน์สีขาวของหมอพื้น และสาดลงบนใบหน้าของเด็กหนุ่ม

"ฉันเป็นใครนะหรวอ" เขามองชุนเทียนเชิงที่เลือดไหลทะลักอยู่ตรงหน้าพร้อมเอ่ยด้วยรอยยิ้มว่า "ฮึๆ ฉันเป็นนักฆ่าจากสมาคมงูซา!"

ณ คฤหาสน์บนเกาะหลามง่า
ไฟในห้องสว่างขึ้นอีกครั้ง
บนพื้น นอกจากของอิหฺละเขละขละเต็มไปหมดก็ยังมีเลือดสดๆ
ที่ยังไม่จับตัวเป็นลิ่ม

ใครชนะ ใครแพ้
บนหน้าจอของเครื่องบันทึกวิดีโอขนาดเล็กกำลังแสดงภาพ
ซูมไปหน้าระยะใกล้ของคนคนหนึ่ง เขาก็คือเซียวจางเหรินเชิงที่กำลังยิ้ม

เขาเอาชนะนักฆ่าผู้มีที่มาไม่แน่ชัดทั้งสองคนลงได้?
ภาพค่อยๆ ซูมออก ถอยห่างออกไปทีละน้อย สภาพแวดล้อมที่
เห็นเริ่มกว้างขึ้น

เซียวจางเหรินเชิงที่กำลังยิ้ม...
มีแค่ส่วนหัว!
ส่วนที่อยู่ต่ำกว่าลำคอลงไป นอกจากกระดูกคอที่ขาดสะบั้นแล้ว
ที่เหลือก็ 'หายสาบสูญ' ไม่รู้ไปอยู่ที่ไหน เลือดแดงฉานไหลไม่หยุด
หัวของเขาแยกส่วนกับร่างกายเสียแล้ว

ภาพถอยห่างต่อไปอีก
มือของใครคนหนึ่งกำลังจับผมขาวบนหัวของเซียวจางเหรินเชิงไว้
ส่วนอีกคนกำลังบันทึกวิดีโอ!
"มึงผ่าน ถ่ายเสร็จหรือยัง ฉันจะส่งคลิปไปให้องค์กรช่วยเหลือ
ของเจ้าพวกนั้น ฮ่าๆ"

"ฉันเป็น...ช่างภาพ...ศิลปะ...มืออาชีพ นี่เทียน อย่าพูด...
เสียงเข้ากล้อง" ชายที่ชื่อมึงผ่านพูดตะกุกตะกัก

ภาพค่อยๆ เคลื่อนจากหัวคนไปยังซากศพที่นอนอยู่กลางกองเลือด

ข้างฉากศพมีอักษรที่เขียนด้วยเลือดอยู่สองวรรค

'คนหนึ่งชะตาสามัญ คนหนึ่งขึ้นพลิกลิขิตฟ้า'

และแล้วเครื่องบันทึกร่างก็ปิดลง หน้าจอมืดมิดในทันใด

"เรียปร้อย"

"ฮ่าๆ ดีมาก" กูนี่เทียน (ขึ้นฟ้าเดียวดาย) กดแปลบนไหล่ซ้าย
"ห้าเอ๊ย ใจแก่นี่รับมืออยากจริงๆ เล่นเอาฉันเจ็บตัวไปด้วย"

"อย่าลืม เขาเคยเป็น...นักฆ่า...หมายเลขหนึ่ง...ขององค์กรนักฆ่า"
กูมิ่งฝาน (ชะตาสามัญเดียวดาย) นั่งบนพื้น บนหน้าอกเขามีรอยมีด
ที่ยังเลือดไหลอยู่ "เสียตาย ยุคของเขา...ผ่าน...ไปแล้ว"

"ฮ่าๆ ไม่รู้หลังจากพวกนั้นเห็นคลิปแล้วจะมีปฏิกิริยาอย่างไรบ้าง"
กูนี่เทียนหัวเราะอย่างหัวเราะ

"จะมี...ปฏิกิริยา...อะไรได้" เขาเอ่ยอย่างเฉยชา "สองพยางค์...
เสียชีวิต!"

ชายผู้นำสะพานทั้งสองคนระเบิดเสียงหัวเราะลั่น

"เอาล่ะ รายงาน...ประธานหุเถอะ" กูมิ่งฝานเอ่ย

"ได้ เห็นประธานหุบบอกว่าอีกไม่นานเราก็จะกลายเป็นคนดัง
ในองค์กรของพวกนั้นแล้ว ฮ่าๆ"

พวกเขาคือใครกันแน่

นักฆ่าที่สามารถฆ่าเซียวจางเหรินเชิงได้ต้องเป็นกลุ่มคนที่น่ากลัว
อย่างแน่นอน!

"ให้พวกมันรู้จักความร้ายกาจของนักฆ่าหน่วยลับแห่งสมาคมงูซา
ชะหน้อย ฮ่าๆ!"

'คลังข้อมูลโลกนักฆ่า'

หน่วยงาน : องค์การนักฆ่า

ชื่อ-สกุล : ชุนจื่อเหวิน

ฉายา : ชุนเทียนเซิง

อันดับปัจจุบัน : 14

อาชีพเดิม : ทันตแพทย์

ส่วนสูง : 180 เซนติเมตร

ข้อมูลโดยสังเขป : สวมแว่นตา มาดเท่ สุภาพเรียบร้อย
องค์ประกอบ 'ศิลป์' ในการฆ่าของเขามักได้คะแนนสูงมาก
ชอบทำท่ายกนิ้วหัวแม่มือ

*'คนบางคน ชอบแกล้งทำเป็นเข้มแข็ง
คนบางคน ชอบแกล้งทำเป็นใจสลาย'*

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่

<http://store.jamsai.com/9786160624218.html>